WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 17 kwietnia 2008 r. *

W sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P

mających za przedmiot odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 5 września 2006 r.,

Thomas Flaherty (C-373/06 P), zamieszkały w Mainster (Irlandia),

Larry Murphy (C-379/06 P), zamieszkały w Brandyhill (Irlandia),

Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P), z siedzibą w Killybegs (Irlandia),

reprezentowani przez D. Barry'ego, solicitor oraz A. Collinsa, SC (C-373/06 P, C-379/06 P oraz C-382/06 P), oraz przez D. Barry'ego, A. Collinsa oraz P. Callaghera, SC (C-379/06 P),

wnoszący odwołania,

* Język postępowania: angielski.

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Irlandia,

interwenient w pierwszej instancji,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez B. Doherty'ego oraz M. van Heezik, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Tizzano, A. Borg Barthet (sprawozdawca), M. Ilešič i E. Levits, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 września 2007 r.,

po wysłuchaniu opinii rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniach T. Flaherty i L. Murphy, jak również spółka Ocean Trawlers Ltd wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03 Boyle i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1699, w którym po pierwsze Sąd oddalił jako niedopuszczalne ich skargi zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w związku z poprawą bezpieczeństwa, warunków żeglugi morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy na statkach długości całkowitej większej niż 12 m (Dz.U. L 90, s. 48, zwanej dalej „sporną decyzją"), a po drugie obciążył ich własnymi kosztami postępowania.

2 Zarządzeniem prezesa czwartej izby Sądu z dnia 5 marca 2007 r. sprawy C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P zostały połączone do celów procedury ustnej oraz wydania wyroku.

Ramy prawne

3 W dniu 26 czerwca 1997 r. Rada Unii Europejskiej wydała decyzję 97/413/WE w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. L 175, s. 27).

4 Zgodnie z art. 4 ust. 2 tej decyzji:

„W ramach skierowanych do państw członkowskich wieloletnich programów orientacji, powiększenia zdolności połowowej wynikające wyłącznie z poprawy warunków bezpieczeństwa uzasadniają, w każdym konkretnym przypadku, powiększenie do tego samego poziomu, celów części floty, jeżeli nie powoduje to zwiększenia nakładu połowowego danych statków" [tłumaczenie nieoficjalne].

5 Punkt 3.3 załącznika do decyzji Komisji 98/125/WE z dnia 16 grudnia 1997 r. dotyczącej zatwierdzenia wieloletniego programu orientacji irlandzkich statków rybackich za okres od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. (Dz.U. 1998, L 39, s. 41, zwanego dalej „WPO IV") ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą w każdej chwili przedstawić Komisji program poprawy bezpieczeństwa. Zgodnie z przepisami art. 3 i 4 decyzji 97/413/WE Komisja decyduje, czy powiększenie zdolności połowowej przewidziane dla tego programu uzasadnia odpowiadające mu powiększenie celów WPO IV".

Okoliczności powstania sporu

6 Okoliczności powstania sporu, który zakończył się wydaniem zaskarżonego wyroku, i w nim przedstawione, można streścić w sposób następujący.

7 W latach 1999 i 2001 pomiędzy irlandzkim departamentem morskim i zasobów naturalnych (zwanym dalej „departamentem") a Komisją doszło do wymiany korespondencji dotyczącej art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.

8 W trakcie tego okresu 23 skarżących w pierwszej instancji ubiegało się w departamencie o powiększenie zdolności połowowej z uwagi na poprawę warunków bezpieczeństwa, na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 oraz pkt 3.3 załącznika do decyzji 98/125.

9 Pismem z dnia 14 grudnia 2001 r. departament zwrócił się do Komisji o powiększenie zdolności połowowej do 1304 ton brutto w odniesieniu do statków wielozadaniowych i 5335 ton brutto w stosunku do jednostek pelagicznych floty irlandzkiej, na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Pismo to stanowiło uzupełnienie wcześniejszego wniosku departamentu w sprawie dwóch statków, wystosowanego do Komisji w charakterze „zagadnienia pilotażowego".

10 Wyżej wymienione pismo wskazuje, iż jest następstwem wniosków 38 właścicieli, którzy dokonali modernizacji statków albo zastąpili je nowymi lub zamierzali to uczynić. Do rzeczonego pisma załączono szczegółową dokumentację dotyczącą wspomnianych 38 statków. Z załączonej do rzeczonego pisma tabeli wynika, że pośród 38 właścicieli statków figuruje 18 skarżących w pierwszej instancji.

11 Rozstrzygnięcie spornej decyzji stanowi, co następuje:

„Artykuł 1

Przesłanki dopuszczalności wniosków

Wnioski o zwiększenie celów WPO IV w odniesieniu do tonażu jednostki pływającej są uważane za dopuszczalne przy zaistnieniu następujących przesłanek:

1) indywidualne wnioski, dotyczące każdego konkretnego przypadku, zostały wystosowane przez państwo członkowskie przed dniem 31 grudnia 2001 r.;

2) jednostka pływająca została prawidłowo zarejestrowana we wspólnotowym rejestrze floty rybackiej;

3) całkowita długość jednostki pływającej wynosi co najmniej 15 metrów;

4) zwiększenie tonażu jest skutkiem przeprowadzonych lub planowanych prac modernizacyjnych na głównym pokładzie istniejącego statku rybackiego, zarejestrowanego i mającego co najmniej pięć lat w momencie rozpoczęcia prac. Jeżeli statek zaginął na morzu, powiększenie tonażu ma miejsce wówczas, gdy powierzchnia pokładu głównego statku zastępującego jest większa w stosunku do jednostki zaginionej na morzu;

5) poprawa warunków bezpieczeństwa, nawigacji, sanitarnych, jakości produktów oraz warunków pracy uzasadnia powiększenie tonażu;

6) przestrzeń pod pokładem głównym statku poddanego modernizacji lub statku zastępującego nie ulega zwiększeniu.

Wnioski zmierzające do zwiększenia celów WPO IV w odniesieniu do mocy silnika jednostki pływającej nie są dopuszczalne.

Artykuł 2

Wnioski rozpatrzone pozytywnie na podstawie kryteriów określonych w art. 1 są wymienione w załączniku I.

Wnioski podlegające odrzuceniu zgodnie z kryteriami określonymi w art. 1 są wymienione w załączniku II.

Artykuł 3

Królestwo Belgii, Irlandia, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej są adresatami niniejszej decyzji".

12 Na liście „wniosków odrzuconych", zamieszczonej w załączniku II do spornej decyzji, figurują wszystkie wnioski wnoszących odwołania dotyczące nowych jednostek, które miały zastąpić odpowiednio statki MFV Westward Isle (Flaherty), MFV Menhaden (Murphy) i MFV Golden Rose (Ocean Trawlers), z których żaden nie zaginął na morzu.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

13 Przed Sądem 23 skarżących domagało się stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim odrzuca ona wnioski o powiększenie zdolności połowowej ich statków. Wnioski te dotyczyły budowy nowych statków mających zastąpić istniejące jednostki, które nie zaginęły na morzu. Na poparcie skargi skarżący powołali się na brak uprawnień po stronie Komisji, brak uzasadnienia decyzji oraz naruszenie zasady równego traktowania.

14 W zaskarżonym wyroku Sąd w pierwszej kolejności zbadał podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności skarg oparty na fakcie, iż zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Sąd oddalił ten zarzut zasadniczo na tej podstawie, że po pierwsze decyzja ta winna być uważana za zbiór decyzji indywidualnych, z których każda kształtuje sytuację prawną właścicieli statków wymienionych w załączniku, w tym tych należących do skarżących, którzy zostali określeni poprzez odniesienie do wszystkich innych osób i zindywidualizowani w podobny sposób jak adresat decyzji, oraz po drugie, ponieważ wpływała ona w bezpośredni sposób na sytuację prawną skarżących, nie dopuszczając żadnej uznaniowości po stronie adresatów zobowiązanych do jej wykonania.

15 Sąd oddalił jednak jako niedopuszczalne skargi czterech skarżących w pierwszej instancji, spośród których trzech wniosło niniejsze odwołania od wyroku Sądu. W tym względzie Sąd orzekł w pkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku, co następuje:

„61. Niemniej jednak w świetle odpowiedzi udzielonych przez Irlandię na pytania postawione w ramach środków organizacji postępowania, Sąd z urzędu podniósł kwestię legitymacji procesowej czterech spośród skarżących, podając w wątpliwość ich interes w występowaniu w niniejszej sprawie (zob. pkt 17 powyżej). Chodzi o: Thomasa Faherty'ego (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry'ego Murphy'ego (T-236/03) i O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).

62. Z udzielonych odpowiedzi wynika, iż wnioski złożone przez wspomnianych czterech skarżących opierają się na ich ówczesnym zamiarze budowy statków i nadania im nazw wymienionych w załączniku II spornej decyzji. Okazało się jednak, iż skarżący ci nie przystąpili do budowy, z tym skutkiem, że w dniu wydania spornej decyzji nie byli oni w rzeczywistości właścicielami przedmiotowych statków. Wynika stąd, iż wyżej wymienieni skarżący nie mają interesu w występowaniu w niniejszej sprawie, a w każdym razie zaskarżona decyzja nie dotyczy ich indywidualnie, ponieważ przedmiotowe statki nie istnieją".

16 W następnej kolejności Sąd badał sprawę w odniesieniu do 19 statków pozostałych skarżących w pierwszej instancji, stwierdzając, co następuje:

„105. Należy stwierdzić, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 […] nie nakłada żadnej granicy w zakresie wieku statku, który może skorzystać z powiększenia zdolności połowowej w dziedzinie bezpieczeństwa. Treść tego przepisu, na pierwszy rzut oka, dopuszcza wszelkie powiększenie zdolności połowowej

wynikające z poprawy warunków bezpieczeństwa, przy założeniu, że powiększenie to nie powoduje wzrostu nakładu połowowego. Jeżeli Rada zamierzała wyłączyć nowe statki, byłaby to prawdopodobnie sprecyzowała […].

[…]

108. Wbrew temu, co utrzymuje Komisja, pojęcie poprawy warunków zawarte w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie rozciąga się na poprawę warunków w stosunku do konkretnego statku, ale winno być rozumiane jako odnoszące się do całości floty krajowej. W tym względzie należy stwierdzić w szczególności, że pkt 3.3 załącznika do decyzji 98/125 odnosi się do »programu poprawy warunków bezpieczeństwa« floty krajowej w całości.

109. Należy ponadto uwzględnić cele decyzji 97/413. Decyzja ta ma w istocie na celu ochronę zasobów rybnych w wodach wspólnotowych. Niemniej jednak Rada wzięła pod uwagę »konieczność zapewnienia w ramach wspólnotowej floty rybackiej możliwie najwyższych standardów bezpieczeństwa« (motyw dwunasty). Stąd też włączyła ona art. 3 (dotyczący statków rybackich o długości całkowitej mniejszej niż dwanaście metrów, z wyłączeniem traulerów) i art. 4 ust. 2 do przywołanej decyzji.

110. Wbrew temu, co oświadcza Komisja, wyłączenie nowych statków z reżimu art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie jest koniecznie dla zapewnienia jej wyżej przywołanego celu. Sąd podkreśla w tym względzie, że przepis ten pozostaje w zgodzie z przywołanym celem w zakresie, w jakim zakazuje on jakiegokolwiek podwyższania nakładu połowowego. Powołując się na znaczne

zwiększenie rozmiaru statków, niepowodowane względami bezpieczeństwa, Komisja miała możliwość dokonania analizy każdego konkretnego przypadku, aby ustalić, czy miało miejsce, czy nie powiększenie nakładu połowowego. W istocie ona sama wskazuje, że zakaz tego rodzaju powiększenia zmierza do realizacji ogólnego celu decyzji 97/413, to jest zmniejszenia ilości poławianych ryb we Wspólnocie […].

[…]

134. W świetle ogółu poprzedzających uwag należy orzec, że formułując w [spornej] decyzji kryteria nieprzewidziane w przepisach znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie, Komisja przekroczyła swe uprawnienia. W konsekwencji należy uznać pierwszy zarzut za zasadny oraz stwierdzić nieważność [spornej] decyzji, bez potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów".

Odwołania

17 Wnoszący odwołania podnoszą, że orzeczenie dotyczące niedopuszczalności skarg wydane zostało z naruszeniem prawa. Wnoszą oni do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim oddala on ich skargi oraz obciąża poniesieniem własnych kosztów. Wnoszą także o stwierdzenie nieważności spornej decyzji i obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

18 Komisja wnosi o oddalenie odwołań jako bezzasadnych i obciążenie wnoszących odwołania kosztami postępowania.

Argumentacja stron

19 W postępowaniu przed Trybunałem wnoszący odwołania podnoszą, że Sąd błędnie uznał, że nie mieli oni interesu prawnego w występowaniu w tej sprawie oraz że sporna decyzja nie dotyczy ich indywidualnie ze względu na fakt, iż statki, objęte wnioskami o podniesienie nakładu połowowego, nie istniały w chwili ich złożenia.

20 Po pierwsze wnoszący odwołania podnoszą, że dopuszczalność ich odwołań winna być oceniana z perspektywy ich interesu w występowaniu w niniejszej sprawie, na dzień złożenia wniosków o zwiększenie zdolności połowowej, a nie bliżej nieokreślonego zdarzenia przyszłego i niepewnego. Stąd też badając interes skarżących do występowania przed Sądem, istniejący na dzień wydania spornej decyzji, Sąd posłużył się błędnym kryterium prawnym.

21 Po drugie wnoszący odwołania twierdzą, że z dokumentów przekazanych do akt sprawy jasno wynika, że tak w dniu złożenia odwołania, jak i w dniu wydania spornej decyzji, zakładając, że ostatnia z dat może zostać uznana za istotną dla sprawy, byli oni właścicielami statków, w odniesieniu do których Komisja odrzuciła wnioski o zwiększenie zdolności połowowej. Wynika stąd, że Sąd naruszył prawo, dokonując oceny dokumentów złożonych w pierwszej instancji, co zgodnie z utrwalonym orzecznictwem winno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

22 Po trzecie wnoszący podnoszą, że Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, że wszelkie wnioski o zwiększenie zdolności połowowej dotyczyły nowych statków, z których znaczna liczba została złożona w odniesieniu do jednostek, których budowa była w fazie projektów. Fakt ten jasno wynika z wniosków przedłożonych w ich imieniu Komisji. Ponadto Sąd nie omieszkał zbadać, czy każdy statek, którego dotyczył złożony wniosek, został skonstruowany przed dniem wydania spornej decyzji lub

przed dniem wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, zakładając, że nie miało to znaczenia. Poza tym twierdzą oni, że w zakresie w jakim Sąd orzekł, że Komisja miała obowiązek rozpatrzenia wniosków o budowę nowych statków, Sąd winien był rozstrzygnąć w przedmiocie tych wniosków na mocy obowiązujących przepisów. W konsekwencji wniosek, jakoby sporna decyzja nie dotyczyła wnoszących odwołania w sposób indywidualny, z uwagi na fakt, że omawiane statki nie istnieją, nie jest oparty na przepisie prawnym i jest w sprzeczności z uzasadnieniem samego zaskarżonego wyroku.

23 Komisja podnosi, że dopuszczalność odwołań nie może być stwierdzona na podstawie zdarzenia przyszłego i niepewnego. Niemniej Sąd nie przywołał tego rodzaju zdarzenia. Przeciwnie, wziął on pod uwagę fakt, że wnoszący odwołania nie skonstruowali nigdy statków wymienionych w załączniku II spornej decyzji. Zdaniem Komisji nie było żadnych dowodów, przybliżających tożsamość właścicieli tych statków.

Ocena Trybunału

24 Odpowiedź na pytanie, czy Sąd naruszył prawo, orzekając o niedopuszczalności skarg wniesionych przez odwołujących się w niniejszej sprawie, winna być udzielona na podstawie dokonanej przez Sąd oceny interesu skarżących w występowaniu w postępowaniu w pierwszej instancji oraz wątpliwości, czy sporna decyzja dotyczyła ich indywidualnie, czy też nie.

W przedmiocie interesu prawnego

25 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, biorąc pod uwagę przedmiot skargi, skarżący musi mieć interes prawny na etapie wniesienia skargi, i to pod rygorem odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej. Zarówno przedmiot skargi, jak i interes prawny muszą

istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego, co oznacza, że skarga powinna w efekcie móc doprowadzić do poprawy sytuacji skarżącego (zob. podobny wyrok z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie i AKZO Chemie UK przeciwko Komisji, Rec. s. 1965, pkt 21, oraz przez analogię wyroki z dnia 19 października 1995 r. w sprawie C-19/93 P Rendo i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-3319, pkt 13, i z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-174/99 P Parlament przeciwko Richard, Rec. s. I-6189, pkt 33 oraz z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42).

26 Z pkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku w związku z pkt 17 tego wyroku wynika, że Sąd uwzględnił fakt, iż skarżący byli w dniu wydania spornej decyzji właścicielami statków ujętych w załączniku II decyzji, jako istotną informację w celu ustalenia interesu prawnego skarżących.

27 Sąd tym samym wyszedł z założenia, że 19 skarżących, co do których stwierdził on nie wprost, że zakończyli lub rozpoczęli budowę przedmiotowych statków, należy uznać w dniu wydania spornej decyzji za ich właścicieli, a tym samym że mieli oni interes prawny w stwierdzeniu nieważności spornej decyzji, co nie było udziałem pozostałych czterech skarżących. Odnosząc się do pozostałych czterech, Sąd orzekł, że w dniu wydania decyzji nie przystąpili oni jeszcze do budowy statków ujętych w załączniku II decyzji, z tym skutkiem, iż nie byli oni jeszcze ich właścicielami. Sąd wywiódł stąd wniosek, że skarżący ci nie mieli tym samym interesu prawnego.

28 W tym względzie przypomnieć należy, że niniejszy spór rozgrywa się na tle procedury przyznawania pozwoleń. Flota rybacka każdego państwa członkowskiego jest uprawniona do określonego tonażu, a Komisja w drodze decyzji może udzielić pozwolenia na powiększenie tego tonażu, jeśli spełnione zostaną odpowiednie kryteria. Kryteria te wymagają w szczególności, by zwiększenie zdolności połowowej wyrażonej w tonach wynikało z prac modernizacji danych statków przeprowadzonych w celu poprawy bezpieczeństwa.

29 Należy również wskazać, że w postępowaniu przed Sądem nie twierdzono, iż procedura ta wymaga, by konieczne prace zostały wykonane lub przynajmniej rozpoczęte przed wydaniem pozwolenia. Jak wynika z pkt 61 zaskarżonego wyroku w związku z pkt 17 Sąd rozpoznał kwestię tę z urzędu.

30 W ramach badania tego zagadnienia Sąd nie odwołał się do żadnego z przepisów obowiązującego prawa wspólnotowego, z którego wynikałby taki wymóg.

31 Sąd orzekł ponadto w pkt 100–134 zaskarżonego wyroku, a co nie jest przedmiotem niniejszych odwołań, że polepszenie bezpieczeństwa uzasadniające zwiększenie tonażu zdolności połowowej może wynikać z budowy nowego statku zastępującego poprzedni.

32 W tych okolicznościach Sąd pominął fakt, że wszyscy, którzy wnioskowali, na podstawie obwiązujących przepisów, o zwiększenie zdolności połowowej z powodu poprawy warunków bezpieczeństwa, wynikającej z budowy statku zastępującego poprzedni, mają w sposób oczywisty interes prawny w domaganiu się stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej udzielenia stosownego pozwolenia. Jeśli prawdą jest, że osoby, które w dniu wydania decyzji dokonały już wydatków na budowę statku, nie mają już takiego interesu prawnego, istnieje on po stronie tych, którzy nie przystąpili jeszcze do budowy statku.

33 Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia wnioskowanych pozwoleń ma w rzeczywistości dla wszystkich osób, których wnioski zostały odrzucone, ten skutek, że czyni wydanie pozwolenia ponownie możliwym na podstawie ponownej analizy tych wniosków, do której Komisja jest zobowiązana. W przypadku możliwości wydania takiego pozwolenia wszelkie działania, które mają zostać podjęte w celu zwiększenia wnioskowanej zdolności połowowej lub jej wykorzystania, mogą być wykonane z zachowaniem znajdujących zastosowanie wymogów i ograniczeń czasowych.

34 Wynika stąd, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że wnoszący odwołania nie mieli interesu prawnego do występowania w pierwszej instancji ze względu na fakt, że w dniu wydania spornej decyzji nie przystąpili jeszcze do budowy statków ujętych w jej załączniku II z tym skutkiem, że w dniu tym nie byli ich właścicielami.

35 W konsekwencji należy stwierdzić, że wszyscy skarżący w postępowaniu w pierwszej instancji mieli interes prawny w zaskarżeniu spornej decyzji.

Co do wątpliwości, czy sporna decyzji dotyczyła skarżących w sposób indywidualny

36 Na wstępie należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji (wyroki z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. s. 197, pkt 223; z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 207, pkt 11 i z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie C-260/05 P Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10005, pkt 53).

37 Orzekając o niedopuszczalności skarg czterech skarżących, pośród których znajdowali się wnoszący odwołania w niniejszej sprawie, Sąd stwierdził ponadto, że sporna decyzja nie dotyczyła ich indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Co prawda Sąd uznał, że sporna decyzja dotyczyła bezpośrednio wszystkich skarżących w pierwszej instancji oraz że fakt, iż byli oni właścicielami statków figurujących w załączniku II do spornej decyzji, był wystarczający do stwierdzenia, że decyzja ta

dotyczyła skarżących w sposób indywidualny; wyróżnił on niemniej jednak spośród tej grupy wnoszących niniejsze odwołania jedynie ze względu na fakt, iż ich statki „miały charakter fikcyjny" (nie istniały).

38 Jak zwróciła uwagę rzecznik generalna w pkt 31 i 32 opinii, pojęcie „fikcyjny" ma dwa znaczenia. Powszechne znaczenie tego słowa odnosi się do przedmiotu, który nie jest rzeczywisty czy też jest jedynie pozorny, a zatem istnieje tylko w wyobraźni. Zastosowane w niniejszej sprawie oznaczałoby, że wnoszący odwołania w rzeczywistości nie zamierzali zastąpić swoich statków nowymi jednostkami o tonażu powiększonym w związku z bezpieczeństwem lub też że był to zaledwie ogólnikowy pomysł czy plan, który nie prowadził do żadnych dostrzegalnych rezultatów.

39 Z pkt 62 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd wywiódł ów fikcyjny charakter z faktu, że przedmiotowe statki nie były zbudowane w dniu wydania spornej decyzji.

40 Prawdą jest, jak twierdzi Komisja, że okoliczność, czy dany statek został zbudowany, czy też nie, należy do ustaleń faktycznych i jako taka nie może być przedmiotem odwołania, z wyjątkiem czystych błędów w ustaleniach faktycznych Sądu Pierwszej Instancji. Jednakże wnioski, jakie mogą zostać wyciągnięte z tego faktu (w szczególności czy okoliczność, że jednostka nie została jeszcze zbudowana, oznacza, iż decyzja nie dotyczy indywidualnie skarżącego), są kwestią prawną i jako takie mogą stanowić podstawę odwołania.

41 Z tych samych powodów jak wskazane w pkt 25–32 niniejszego wyroku należy stwierdzić, że w odniesieniu do interesu prawnego wnoszących odwołania Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że sporna decyzja nie dotyczyła indywidualnie wnoszących odwołania, ponieważ w dniu jej wydania nie

przystąpili oni jeszcze do budowy statków ujętych w jej załączniku II z tym skutkiem, że w tym dniu nie byli ich właścicielami. Jednakże wobec faktu, że złożyli indywidualne wnioski o zwiększenie tonażu statków ujętych w ww. załączniku w związku z poprawą warunków bezpieczeństwa, pozostaje stwierdzić, że jest to okoliczność wystarczająca, zgodnie z orzecznictwem cytowanym w pkt 36 niniejszego wyroku, aby wyróżnić ich w odniesieniu do wszelkich innych osób i zindywidualizować w sposób analogiczny jak adresatów ww. decyzji.

42 Z powyższych uwag wynika, iż należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim orzekł on o niedopuszczalności skarg wniesionych przez odwołujących się w niniejszej sprawie.

43 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, jeśli odwołania są zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

44 Jako że w niniejszej sprawie stan postępowania pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, do Trybunału należy rozstrzygnięcie w przedmiocie żądań wnoszących odwołania, zmierzających do stwierdzenia nieważności spornej decyzji.

45 Z analizy dokumentów zgromadzonych w aktach w postępowaniu przed Sądem wynika, że w przypadku uznania dopuszczalności skarg wniesionych do Sądu przez wnoszących odwołania w niniejszej sprawie nic nie odróżnia ich od 19 innych skarżących, których skargi zostały uznane za dopuszczalne. W istocie bowiem wszystkie skargi dotyczą tego samego przedmiotu, a wszyscy skarżący reprezentowani przez tych samym adwokatów powołali te same zarzuty.

46 Odnosząc się zatem do zarzutu powołanego przez skarżących przed Sądem, opartego na braku uprawnień po stronie Komisji w zakresie, w jakim zastosowała ona w art. 1 ust. 2 spornej decyzji kryterium nieprzewidziane w obowiązujących przepisach wspólnotowych, należy stwierdzić, z tych samych powodów co wskazane w pkt 100–134 zaskarżonego wyroku, a w szczególności w pkt 105 i 108–110, że art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie nakłada żadnego ograniczenia w zakresie wieku statku, który może skorzystać z powiększenia zdolności połowowej w dziedzinie bezpieczeństwa, oraz że pojęcie poprawy warunków bezpieczeństwa, o którym mowa w tym przepisie, nie dotyczy poprawy warunków bezpieczeństwa konkretnej jednostki, ale floty krajowej w całości. Nie jest zatem konieczne dla realizacji celu ochrony zasobów rybnych w wodach wspólnotowych określonego w tej samej decyzji, by nowe statki były wyłączone z systemu ustanowionego tym przepisem.

47 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Komisja, ustanawiając w spornej decyzji kryteria nieprzewidziane przepisami obowiązującymi w danej dziedzinie, przekroczyła swe uprawnienia. Stąd też zarzut ten winien zostać uznany, i bez potrzeby badania innych zarzutów powołanych przez wnoszących odwołania, należy stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim znajduje ona zastosowanie do ich statków.

W przedmiocie kosztów

48 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnoszący odwołania wnosili o obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji, jak i postępowania odwoławczego, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Uchyla się wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03 Boyle i in. przeciwko Komisji po pierwsze w zakresie, w jakim oddala on jako niedopuszczalne skargi T. Flaherty'ego, L. Murphy'ego oraz spółki Ocean Trawlers Ltd dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej WPO-IV w związku z poprawą bezpieczeństwa, warunków żeglugi morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy na statkach długości całkowitej większej niż 12 m, a po drugie w zakresie, w jakim obciążył ich własnymi kosztami postępowania.**

2) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/245/WE w zakresie, w jakim znajduje ona zastosowanie do statków T. Flaherty'ego i L. Murphy'ego oraz spółki Ocean Trawlers Ltd.**

3) **Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez T. Flaherty'ego i L. Murphy'ego oraz spółkę Ocean Trawlers Ltd. tak w postępowaniu w pierwszej instancji jak i postępowaniu odwoławczym.**

Podpisy